

Arrest

nr. 243 678 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / VK

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 augustus 2019, vergezeld van haar twee minderjarige dochters, een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 27 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn en geboren te zijn in La Fria, gelegen in Tachira, in Venezuela. U woonde ook in Barquisimeto. Voor u de vader van uw kinderen leerde kennen woonde u drie jaar in Merida, waar u studeerde aan de universiteit. De laatste tien of elf jaar voor uw vertrek woonde u in Ospino, in de provincie Portuguesa. U heeft twee dochters: [C.M.A.V.] en [C.M.A.N.].

Op 29 januari 2010 werden uw moeder en uw broer ontvoerd toen ze geld aan het afhalen waren. Uw meter kreeg twee telefoontjes waarin ze haar bedreigden en zeiden dat de zaken slechter zouden aflopen als jullie de zaak zouden onderzoeken. Op het moment dat jullie uw moeder en broer terugzagen waren ze overleden. Op 7 februari 2010 vond hun begrafenis plaats. Voor de begrafenis kreeg ook uw andere broer een vijftal telefoontjes. Op de begrafenis van uw moeder en uw broer zagen jullie vreemde personen die hemden uit Colombia droegen en sindsdien leefden jullie in angst en durfden jullie niet meer naar buiten te gaan. Nadien zagen jullie die vreemde personen niet meer terug. U denkt dat de guerilla op de grens met Colombia of de paramilitairen en de colectivos in Venezuela achter de roofmoord zaten.

Op een bepaald moment werd u voor de ogen van uw dochters aangevallen door hun vader, wat het begin van de breuk tussen jullie inluidde. Hij naaide de wonden die u eraan overhield. U kaartte dit niet aan bij de politie omdat uw kinderen u aanmaanden om hem te vergeven. U en de vader van uw dochters wonen niet meer samen sinds ongeveer drie jaar voor uw vertrek. Naar aanleiding van jullie breuk besloot u terug naar het huis dat u erfde te trekken en vestigde u zich opnieuw in La Fria. U ervaarde de situatie daar als schrikwekkend omdat u dichterbij de plaats was waar de feiten met uw moeder en broer zich hadden afgespeeld. Ook de aanwezigheid van mensen die verbonden zijn aan de guerilla of de colectivos schrikte u er af. Drie jaar geleden was u in het gezelschap van uw kinderen toen iemand naar u kwam, een pistool naar uw richtte en uw gsm wilde afnemen. U liep weg.

U bent nooit lid geweest van een politieke partij. U nam wel deel aan een tiental betogingen tegen de president in de periode van 2015 tot halverwege 2017. Naar aanleiding hiervan had u verbale conflicten met anderen in de dagen nadien. Op 14 september 2019 verliet u Venezuela en reisde u naar België, waar de asiendiensten op 16 november 2018 uw aanmelding registreerden en waar u op 10 december 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat men u of uw dochters iets zou aandoen in het licht van wat uw familieleden in het verleden overkwam. U vreest met name de paramilitairen, de colectivos en de guerilla. U werpt op dat het niet geweten is of het al dan niet tot een burgeroorlog zal komen in Venezuela. Ook vreest u dat men er achter zou komen dat jullie in het buitenland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Verder vreest u als opposant beschouwd te worden en daardoor in uw vrijheid beperkt te worden. Tot slot vreest u de vader van uw dochters.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw dochters, uw identiteitskaart, de overlijdensaktes van uw moeder en uw broer, krantenartikels over de verdwijning van en het overlijden van uw moeder en uw broer, documenten van de overheid betreffende het vertrek van uw beide dochters uit Venezuela en notariële aktes aangaande de toelating van hun vader hiervoor, een stapel schooldocumenten van uw dochters, de geboorteaktes van uw dochters, een bewijs van goed gedrag van uw dochter [A.] en schooldocumenten die u betreffen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging

zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u omwille van de door u aangehaalde politieke activiteiten bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben (CGVS, p. 5, 6, 9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw politieke activiteiten uiterst beperkt waren. U was geen lid van een politieke partij (CGVS, p. 6). U nam slechts deel aan een tiental betogingen tussen juni of juli 2015 en halverwege 2017. U haalt echter zelf aan nooit zwaarwichtige problemen te hebben ondervonden omwille van uw politieke activiteiten: noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS, p. 5, 6). U werpt enkel op in de dagen na de betogingen verbale conflicten te hebben gehad met voorstanders van de president (CGVS, p. 6, 7). Andere problemen dan deze discussies maakte u echter niet mee (CGVS, p. 7). U kende zelf nooit problemen met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 5).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Daar u, zoals eerder aangehaald, voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw uiterst beperkte politieke activiteiten, waarvan de meest recente dateert van halverwege 2017, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien heeft u nog tot november 2018 in Venezuela

gewoond (CGVS, p. 4). Dat u en uw kinderen Venezuela verlieten op legale wijze aan de hand van jullie eigen paspoorten (CGVS, p. 7) onderstreept ook dat u omwille van uw uiterst beperkte politieke activiteiten geen vervolging dient te vrezen.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden met de autoriteiten of met andere actoren omwille van uw uiterst beperkte politieke activiteiten.

Aangaande de vrees die u opwerpt voor de vader van uw kinderen, kan evenmin een beschermingsnood in uw hoofde afgeleid worden (CGVS, p. 10). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de ernst van de door u aangehaalde vrees voor uw ex-partner overschaduwd wordt door de vaststelling dat u deze niet aanbracht bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, d.d. 29 maart 2019). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij/zij zo snel mogelijk al zijn asielmotieven bekend maakt aan de asielinstanties. Dat u deze vrees nog niet eerder opwierp, roept dan ook vraagtekens op bij de ernst van deze beweerde vrees. Ook de vaststelling dat de verklaringen over wat u dan precies zou vrezen van uw ex-partner bijzonder vaag zijn, doet afbreuk aan de ernst van uw vrees voor hem. Meermaals gepeild naar wat u precies vreest van hem, zegt u achtereenvolgens dat u geen contact meer heeft met hem; dat u nooit zou terugkeren bij hem; en dat u niet wilt keren naar uw geboorteplaats waar uw familie problemen kende en ook niet naar de plaats waar de vader van uw kinderen is (CGVS, p. 10). Vervolgens dient aangestipt te worden dat u hoe dan ook niet aannemelijk maakte dat u actueel iets te vrezen heeft van uw ex-partner. Uit uw verklaringen komt immers naar voren dat de door u vermeldde aanval van uw ex-partner tegen u, waarvan u overigens geen begin van bewijs voorlegt, reeds dateert van vijf jaar geleden en dat er nadien slechts sprake was van verbaal en psychologisch geweld (CGVS, p. 9, 10). U bent bovendien nooit naar de politie gegaan om uw ex aan te klagen (CGVS, p. 9-10). Sinds drie jaar is er een breuk tussen u en uw ex-partner en wonen jullie niet meer samen (CGVS, p. 5). U heeft geen contact meer met hem (CGVS, p. 10). Ook gelet op de vaststelling dat uw ex-partner u van een volmacht voorzag opdat u jullie dochters naar het buitenland zou kunnen meenemen (CGVS, p. 3), dient vastgesteld te worden dat u geenszins in concreto aantoonde dat u momenteel iets te vrezen heeft van uw voormalige partner.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u evenmin aannemelijk gemaakt heeft dat u en uw dochters een persoonlijke beschermingsnood hebben omwille van de ontvoering en het overlijden van uw moeder en broer in 2010, nadat ze geld waren gaan afhalen, of omwille van een overval waarvan u het slachtoffer werd (CGVS, p. 8 ; p. 13). Zo is het opmerkelijk dat u op de dag van uw persoonlijk onderhoud, ruim acht jaar na het incident, nog steeds niet met zekerheid kunt zeggen wie de daders waren die uw moeder en broer beroofd en gedood hebben (CGVS, p. 8). Zo blijkt dat u in verschillende actoren een mogelijke dader ziet (CGVS, p. 8). U denkt in de richting van de guerilla aan de grens met Colombia of de paramilitairen en de colectivos in Venezuela (CGVS, p. 8, 13). Meer dan dat u 'vreemde personen' op de begrafenis van uw moeder en uw broer zag, komt u niet om de daders te identificeren (CGVS, p. 11). En hoewel er een onderzoek was naar de moorden, kon ook de politie geen richting geven over welke daders het ging (CGVS, p. 15-16). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uzelf nooit persoonlijk bedreigd geweest bent door een van deze groeperingen door u genoemd (CGVS, p. 14). Uw meter en andere broer zouden wel zijn gecontacteerd via telefoon, maar nog voor de begrafenis van uw moeder en broer. Nadien zouden ze hen niet meer hebben gebeld (CGVS, p. 11-12). Het lijkt dan ook, hoe betreurenswaardig het incident ook moge zijn, dat het gaat om louter gemeenrechtelijke (criminele) feiten, die bovendien meer dan acht jaar voor uw vertrek uit Venezuela plaatsvonden. Bijgevolg kan dit dan ook bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden, noch kan er gesteld worden dat u of uw dochters bij terugkeer omwille van dit incident een persoonlijke vervolgingsvrees hebben. Deze vaststelling wordt bevestigd doordat u vóór uw vertrek uit Venezuela opnieuw enige tijd in La Fria hebt gewoond – u gaf immers aan dat u na de scheiding van uw partner opnieuw in uw ouderlijk huis in La Fria ging wonen waar het incident had plaatsgevonden en dat u daar besloot om naar Europa te komen (CGVS, p. 5, 9, 10) – en u op één incident na er geen concrete problemen meemaakte (CGVS, p. 12, 13). Zo zou u er eenmaal, drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS en dus ongeveer tweeëneenhalf jaar voor uw vertrek uit Venezuela, zijn benaderd door een persoon met een geweer die uw telefoon wou afnemen (CGVS, p. 13). Iets anders zou u er niet hebben meegemaakt. Gevraagd of u dit incident linkt aan de roofmoord op uw moeder en broer zegt u dat het dezelfde mensen zouden kunnen geweest zijn, gelieerd opnieuw aan de guerilla, de paramilitairen of de colectivos (CGVS, p. 13). Dat u de link tussen beide voorvallen zoekt in het gissen dat het dezelfde mensen zouden kunnen zijn, is weinig overtuigend, puur hypothetisch en ondermijnt aldus uw persoonlijke vrees bij terugkeer voor een van deze groeperingen, die zoals eerder gemeld u zelf nooit persoonlijk hebben bedreigd. Uit uw verklaringen waarbij u stelt dat iemand met een pistool

naar u toe kwam en uw gsm wilde afnemen kan dan ook veeleer afgeleid worden dat ook dit incident puur gemeenrechtelijk (crimineel) van aard is en aldus geen verband houdt met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien woonde u na dit incident nog geruime tijd in Venezuela zonder dat u nog problemen had (CGVS, p. 13). Ook het feit dat uw broer tot op heden in het huis dat jullie beide erfden van uw moeder Tachira woont (CGVS, p. 5) wijst er andermaal op dat u en uw familieleden er niets te vrezen hebben.

Tot slot haalt u aan dat de guerilla's of de colectivos u en uw kinderen iets zouden kunnen aandoen doordat u in het buitenland, met name in België, een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 9, 16). U meent dat men u iets zou aandoen gezien men u in het oog houdt (CGVS, p. 16). Gepeild naar concrete indicaties hieromtrent, haalt u slechts aan dat u angst heeft (CGVS, p. 16). Dit overtuigt niet. In zoverre u deze vrees in het verlengde van de problemen die uw moeder en uw broer kenden lijkt te projecteren (CGVS, p. 9), dient vastgesteld te worden dat uit het voorgaande reeds bleek dat u niet aannemelijk maakte dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer naar Venezuela en dat dit evenzeer geldt voor iets dat in het verlengde ligt daarvan. Opnieuw, hoe betreurenswaardig het incident betreffende uw moeder en broer en vele jaren later de overval om uw telefoon ook mogen zijn, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u en uw dochters bij terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van jullie verblijf in Europa of omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Zoals aangehaald betreffen het bovendien louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit het voorgaande blijkt dat de door u opgeworpen motieven niet van die aard zijn dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet uit kan worden afgeleid.

In de kantlijn dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, zoals reeds eerder uiteengezet werd.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Aangaande uw opmerking dat het niet geweten is of er al dan niet een burgeroorlog gaat komen (CGVS, p. 16), dient vastgesteld te worden dat dit puur hypothetisch is en dat er naar de actuele situatie gekeken dient te worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Indien u zich desgewenst elders in Venezuela zou vestigen; zoals bijvoorbeeld in Portuguesa, waar u reeds 10 à 11 jaar woonde (CGVS, p. 3); of bijvoorbeeld in Barquisimeto, waar u eerder woonde en waar uw nicht en tante met wie u nog contacten onderhoudt wonen (CGVS, p. 3, 5) dient onderstreept te worden dat, hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U

bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Gepeild naar of u elders in Venezuela zou kunnen wonen, stelt u dat er overal drugsverslaafden zijn en dat er overal vandalisme is (CGVS, p. 14). Dit is een blote bewering die u geenszins staft. Dat u de economische middelen niet heeft (CGVS, p. 14) kan, gelet op uw hieronder beschreven zelfredzaamheid en economische situatie evenmin weerhouden worden als reden waarom u zich niet elders in Venezuela zou kunnen vestigen indien gewenst.

Ook dient immers aangestipt te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u en uw dochters bij terugkeer naar Venezuela in een vernederende of mensonwaardige situatie terecht te komen omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire

omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een universitair diploma heeft en dat u werkervaring heeft in verschillende sectoren: zo was u analiste kwaliteitscontrole en werkte u ook als zelfstandig handelaar en in het onderwijs (CGVS, p. 3). U verdiende geld tot aan uw vertrek (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u en uw broer eigenaar zijn van een huis in Tachira dat vroeger aan jullie moeder toebehoorde en dat u ook samen met de vader van uw kinderen eigenaar bent van een huis in Portuguesa (CGVS, p. 5). Uw broer, met wie u nog contacten onderhoudt werkt bovendien in de bouwsector (CGVS, p. 5). Uit niets blijkt dat uw broer u indien nodig niet zou steunen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en de identiteit van uw dochters, zoals aangetoond door jullie paspoorten, uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw dochters, staat immers niet ter discussie. Dat uw moeder en broer overleden nadat ze verdwenen in de nasleep van een geldafhaling, zoals ondersteund door de overlijdensaktes en de krantenartikelen die u voorlegt, wordt evenmin betwist. Deze documenten tonen echter niet aan dat u of uw dochters bij terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees op vervolging lopen. De schooldocumenten van u en uw dochters en het bewijs van goed gedrag van uw dochter [A.] hebben geen betrekking op jullie beweerde problemen bij terugkeer naar Venezuela. De documenten van de overheid betreffende het vertrek van uw beide dochters uit Venezuela en notariële aktes aangaande de toelating van hun vader hiervoor werpen geenszins een nieuw licht op voorgaande zaken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Verzoekster benadrukt vooreerst een aantal elementen uit haar vluchtrelaas waarvan zij stelt dat deze niet worden betwist, met name: haar politiek activisme en de verbale conflicten met voorstanders van het regime, het huiselijk geweld door haar ex-partner, de ontvoering van en moord op haar moeder en broer in 2010 in La Fria in de deelstaat Táchira en de gewapende overval die ze daar zelf meemaakte. Verzoekster tracht vervolgens de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing die verband houden met deze elementen te weerleggen.

Zij verwijst verder naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de gezondheidssituatie die worden verergerd door de Covid-19-pandemie. Wat betreft de specifieke veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira meent verzoekster dat er wel degelijk sprake is van een gewapend conflict. Zij benadrukt in deze haar persoonlijke omstandigheden, met name dat zij een alleenstaande vrouw is met twee kinderen en politieke overtuigingen, die reeds slachtoffer was van huiselijk geweld en van handelingen van de Colombiaanse paramilitaire groeperingen. Elders in het verzoekschrift wijst verzoekster ook op de noodzaak aan een cumulatief onderzoek van alle risicofactoren en een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- stuk 3: Annette Idler, *"The 'border effect' is allowing Venezuela's crisis to fuel political violence in Colombia"*, London School of Economics and Political Science Blog, 31 juli 2019;
- stuk 4: InSight Crime, EPL, *"Rastrojos Behind Rising Violence in Venezuela Border State of Táchira"*, 5 mei 2019;
- stuk 5: InSight Crime, *"Massacre on Colombia-Venezuela Border Reveals Rastrojos Civil War"*, 2 juli 2019;
- stuk 6: Omar Eduardo Rojas Bolanos, *"La expansion paramilitar. De Colombia, hacia Venezuela"*, Kavilando, 24 juli 2019 + vertaling;
- stuk 7: attest van de organisatie INTAL over verzoekster en de situatie in Tachira, 26 juni 2020.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 15 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- OCHCR *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018;
- COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019;
- COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019;
- OHCHR *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019;
- Algemeen Ambtsbericht *"Venezuela 2020"* van juni 2020;
- COI Focus *"Venezuela: situatieschets"* van 15 mei 2020;
- EASO *"Venezuela Country Focus"* van augustus 2020.

3.2. Verzoekster maakt op 21 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over die voornamelijk handelt over de veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira en waarbij zij haar individuele omstandigheden benadrukt. Zij verwijst hierbij naar de getuigenis en analyse van dhr. R.B. van 17 september 2020 dat als stuk 1 bij de aanvullende nota wordt gevoegd, samen met een beëdigde vertaling naar het Frans en een vrije vertaling naar het Nederlands. Als stuk 2 legt zij ook een nota neer van UNHCR die identiek is aan deze die UNHCR in het kader van artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd.

4. Tussenkomst UNHCR

Op 18 september 2020 maakt UNHCR in het kader van artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet een advies over.

5. Zitting

Gelet op verzoeksters vluchtrelaas en de elementen in de bestreden beslissing, worden de partijen ter terechtzitting gevraagd zich uit te spreken over volgende vragen;

- In de bestreden beslissing wordt niets gezegd over de mogelijkheid tot overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren in Venezuela. Moet de Raad daaruit afleiden dat er geen overheidsbescherming mogelijk is?
- Is er in Venezuela een mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in het algemeen en voor verzoekster specifiek?
- Wat is het standpunt van de partijen wat betreft de risico's voor opposanten en demonstranten in Venezuela ?
- Wat is het standpunt van de partijen over de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in Venezuela algemeen en in de deelstaat Táchira specifiek, met name:
 - is er een gewapend conflict?
 - zo ja, is er willekeurig geweld?
 - zo ja, wat is de mate van dit willekeurig geweld?

Wat betreft de mogelijkheid tot bescherming, antwoordt de verzoekende partij, met verwijzing naar de beschikbare landeninformatie, dat er geen overheidsbescherming mogelijk is in de deelstaat Táchira waar de controle, al dan niet met geweld of akkoord van de Venezolaanse staat, werd overgenomen door niet-overheidsactoren. Verder betoogt de verzoekende partij dat het geweld eveneens zodanig is doorgedrongen bij 'beschermingsactoren' dat geen bescherming door de overheid mogelijk is. De verwerende partij stelt zonder meer dat er geen overheidsbescherming aanwezig is in Venezuela.

Wat betreft de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief poneert de verzoekende partij dat dit niet mogelijk is in de deelstaat Portuguesa omdat de ex-partner van verzoekster daar nog steeds woont en haar vrees nog steeds actueel is. Wat betreft Barquisimeto en Merida, stelt de verzoekende partij dat in de context van Venezuela daar geen intern vluchtalternatief aanwezig is. De verwerende partij is van oordeel dat er geen intern vestigingsalternatief bestaat in Venezuela.

Wat betreft de risico's voor opposanten en demonstranten verwijst de verzoekende partij naar de beschikbare landeninformatie alsook de nota van UNHCR. De verwerende partij erkent dat demonstranten in Venezuela worden opgepakt. Waar de verbale bedreigingen volgens de verzoekende partij een voldoende aanwijzing zijn van het bestaan van een ernstig risico, meent de verwerende partij dat, gelet op de beperkte politieke activiteiten van verzoekster en haar laag profiel, er geen indicaties zijn voor het bestaan van een ernstig risico.

De verzoekende partij meent verder dat er in de deelstaat Táchira wel een gewapend conflict bestaat met burgerslachtoffers en dat er willekeurig geweld is, hetgeen blijkt uit de 1850 doden die in 2019 vielen. Er is sprake van geweld omwille van een strijd om territoriale controle en niet enkel omwille van criminaliteit. De verzoekende partij geeft aan zich moeilijk te kunnen uitspreken over de mate van het willekeurig geweld. Ten slotte benadrukt hij het profiel van verzoekster als alleenstaande moeder van twee minderjarige meisjes, wat hij als risicoverhogende elementen beschouwt, des te meer in gebieden waar gewapende groeperingen aanwezig zijn.

De verwerende partij stelt dat er in grote delen van Venezuela geen gewapend conflict is, maar dat er enkel sprake is van politieel of crimineel geweld. Zij erkent dat er zich in de deelstaat Táchira een gewapend conflict voordoet, maar er is volgens haar geen sprake van willekeurig geweld omdat er geen burgerslachtoffers vallen en er enkel doelgericht geweld wordt gebruikt. De verwerende partij meent dat aangezien er geen willekeurig geweld is in de deelstaat Táchira, verzoekster zich dan ook niet kan beroepen op persoonlijke omstandigheden die het risico voor haar verhogen.

6. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela

De thans voorliggende zaak houdt verband met verschillende aspecten die betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. De Raad heeft bijgevolg een analyse gemaakt van alle

objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld. Op basis van deze analyse vat de Raad de situatie in Venezuela als volgt samen.

De zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en er is sprake van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 6-11).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Er is geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel 'high profile' als 'low profile' activisten geviseerd (EASO, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de colectivos daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

Tevens is er ook geweld als gevolg van gemeenrechtelijke criminaliteit.

Door de aanhoudende politieke, economische en sociale crisis hebben de Venezolaanse overheidsinstellingen veel macht verloren. Samen met het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem heeft dit geleid tot instabiliteit en een machtsvacuüm dat wordt ingevuld door een grote variëteit aan irreguliere gewapende groeperingen. Grofweg kunnen deze worden opgedeeld in guerrilla's, paramilitaire groeperingen en criminele groeperingen, zoals megabandas, pranes, sindicatos, transnationale criminele organisaties, drugskartels en kleinere criminele bendes.

Deze groepen zijn voornamelijk actief in de drugshandel, smokkel en illegale mijnontginning en plegen daarbij crimineel geweld, waar bij zij zich schuldig maken aan onder meer moorden, ontvoeringen, afpersing, overvallen, wapenhandel en handel in vrouwen en kinderen. Ook de Venezolaanse politie en het leger maken zich schuldig aan illegale praktijken en er wordt in de landeninformatie gewag gemaakt van een samenwerking tussen de Venezolaanse overheden en de irreguliere gewapende groeperingen.

De dollarisatie van de economie heeft eveneens een invloed gehad op de aard en locatie van het geweld. De OVV stelt dat het geweld niet alleen in de steden aanwezig is maar meer en meer een landelijk fenomeen wordt. In de rurale gebieden heeft de toegenomen misdaad een grote impact op de voedselvoorziening en -distributie omdat boeren worden afgeperst en bedreigd door gewapende groeperingen die in sommige gevallen boerderijen bezetten en de boeren dwingen om illegale landingsbanen te voorzien waardoor deze door de overheid worden gezien als medeplichtig (COI Focus, p. 14-22; EASO, p. 20-21, 78-93; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020, p. 9, 90-97)

Dit patroon van crimineel geweld en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

De deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar kampen voorts niet enkel met een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Ze kennen ook een grotere aanwezigheid van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen die vaak hun wortels hebben in Colombia maar ondertussen ook steeds meer Venezolanen rekruteren. Uit de landeninformatie blijkt dat sommige gewapende groeperingen effectieve territoriale controle uitoefenen in deze grensstaten, en fungeren als de facto gezaghebbers die sociale controle uitoefenen. Er is sprake van

een parallelle structuur waarbij irreguliere gewapende groepen soms zelfs de functies van de staat overnemen, vaak in samenwerking of met toestemming van de Venezolaanse autoriteiten, zoals onder meer in de zogenaamde 'vrede zones'. Deze deelstaten hebben dan ook te maken met gewapende confrontaties en strijd tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus, p. 26-34; EASO, p. 20-21, 76-94; Ambtsbericht, p. 9, 90-97).

De Venezolaanse staat kent een politie- en veiligheidsapparaat en een rechtsbestel. Uit de landeninformatie blijkt dat er mogelijkheden zijn om in Venezuela aangifte te doen van een misdrijf. De Venezolaanse overheid garandeert middels de wet dat elke burger het recht heeft om een aangifte te formuleren inzake ieder strafbaar feit, zoals oplichting, diefstal, moord, verkrachting, ontvoering, bezit en handel van drugs, milieudelicten, gendergeweld en corruptiezaken. In het Código Orgánico Penal Procesal (COPP: Wetboek voor Strafprocesrecht) kan volgens artikel 267 eenieder die kennis heeft van een strafbaar feit dit kenbaar maken bij het openbaar ministerie of een orgaan van de politie dat stafonderzoeken doet. Artikel 268 van hetzelfde wetboek stelt dat de aangifte zowel mondeling kan worden gedaan, waarbij diegene die de aangifte doet zich in persoon meldt en het proces-verbaal tekent in aanwezigheid van de medewerker die de aangifte opneemt, als schriftelijk, waarbij diegene die de aanklacht doet of een gemachtigde de aangifte ondertekent. Uit de landeninformatie blijkt dat meldingen van strafbare feiten ook anoniem kunnen worden gedaan. De Venezolaanse grondwet garandeert een aantal rechten en vrijheden, zoals de toegang tot juridisch advies en juridische bijstand voor personen die zijn aangeklaagd. Ook is volgens de grondwet een persoon onschuldig totdat zijn of haar schuld bewezen is.

De Venezolaanse overheidsinstellingen zijn evenwel verzwakt en de scheiding der machten is verdwenen. Dit heeft mensenrechtenschendingen door het politie- en veiligheidsapparaat tot gevolg, die vaak straffeloos blijven. Er bestaat ook corruptie bij de politie en het rechterlijk bestel, hoewel er ook politieagenten en rechters zijn die de rechtsorde willen dienen. De uitvoerende macht oefent significante controle uit over alle echelons van het rechterlijke bestel dat onderhevig is aan politieke benoemingen. Deze erosie van de democratische rechtsstaat in Venezuela heeft de onpartijdigheid en het functioneren van het Venezolaanse rechtssysteem zeer ernstig aangetast.

Daardoor is er geen vertrouwen in het Venezolaanse rechtssysteem en doen vele mensen geen aangifte. Bijkomend zijn vele Venezolaanse burgers bang voor represailles indien ze wel aangifte doen. Wat betreft de Rule of Law neemt Venezuela de laatste plaats in van de 128 landen die zijn onderzocht door het World Justice Project (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 34-36 'Politiegeweld en buitengerechtigde executies'; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 66 e.v. 'State response and protection', p. 92 'State response to border security' en p. 105 'State response to colectivos'; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020, p. 52-53, p. 66 e.v. 'Toezicht en bescherming').

7. Wat betreft artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat verzoeksters vrees gedeeltelijk verband houdt met daden van vervolging of ernstige schade gesteld door de niet-overheidsactoren die in Venezuela aanwezig zijn.

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door "*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale*

organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen bescherming door de Venezolaanse staat in de deelstaat Táchira voorhanden is omdat gewapende groeperingen daar de controle hebben overgenomen, stelt de verwerende partij ter terechtzitting zonder meer dat er in Venezuela geen overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren mogelijk is. Zij zet noch in de bestreden beslissing noch ter terechtzitting uiteen op welke elementen zij zich voor dit standpunt baseert. Dit standpunt impliceert dat in Venezuela overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade nooit voorhanden is en er dus ook geen individuele beoordeling moet worden gemaakt waarbij rekening wordt gehouden met individuele elementen, zoals de regio van herkomst in Venezuela, sociale en financiële status, netwerken, geslacht, de actor van vervolging, de aard van de mensenrechtenschending, enz.

De Raad neemt een genuanceerder standpunt in. Immers, uit de landeninformatie blijkt dat er nog steeds een politieel apparaat en rechtssysteem aanwezig zijn in Venezuela. Al blijkt overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade in de praktijk precair, kan niet zonder meer worden gesteld dat zulke overheidsbescherming over het gehele Venezolaanse grondgebied totaal afwezig is. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. De betrokken verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen laag moet worden gezet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

8.2. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens haar politieke activiteiten.

In punt 6 werd reeds verwezen naar het algemene politieel geweld door de Venezolaanse overheden en colectivos. De verwerende partij heeft middels haar aanvullende nota de landeninformatie hierover geactualiseerd en zij bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers

die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Ook UNHCR identificeert in zijn nota gelijkaardige profielen.

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat niet enkel personen met een zichtbare of centrale rol in de oppositie worden gevisieerd. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals verzoekster in haar aanvullende nota zelf onderstreept en door UNHCR in zijn nota eveneens wordt onderkend. De bewoordingen "*are likely to be in need of international refugee protection*" in de nota van UNHCR doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die wordt gesteld. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar politieke activiteiten uiterst beperkt waren. Zij was geen lid van een politieke partij en nam enkel deel aan een tiental betogingen tussen juni of juli 2015 en halverwege 2017 (AD CGVS, gehoorverslag, p. 5-6).

Voor zover verzoekster valt onder het profiel van 'demonstrant', blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, gevisieerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

Verzoekster verklaarde dat zij enkele dagen na de betogingen weliswaar verbale conflicten had met medeburgers, voorstanders van het regime, maar gaf tevens toe verder geen zwaarwichtige problemen te hebben ondervonden omwille van haar deelname aan de demonstraties, noch met medeburgers noch met de Venezolaanse overheden (AD CGVS, gehoorverslag, p. 6-7). Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat deze conflicten niet meer waren dan een politieke woordenwisseling die zij als volgt beschrijft: "*jij denkt er anders over, ik ben wel akkoord met de president, er waren woorden die vielen maar hevige woorden*". Verzoekster maakt nergens gewag van verbale of fysieke bedreigingen die tijdens deze woordenwisseling ten aanzien van haar zouden zijn geuit. Zij heeft in haar wijk geen verdere problemen gekend met de buurtbewoners, colectivos of Venezolaanse overheden. Uit het loutere gegeven dat er woordenwisselingen waren, blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in de aanvullende nota en ter terechtzitting betoogt, geen ernstige aanwijzing voor het bestaan van een risico op vervolging in hoofde van verzoekster bij terugkeer naar Venezuela.

Verder kan verzoekster niet worden aangemerkt als een politieke activiste met een hoog profiel, noch blijkt dat zij op zulke wijze kritiek heeft geuit dat zij als een bedreiging wordt beschouwd of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Verzoekster heeft immers nooit problemen gekend met de Venezolaanse overheden of de daaraan gelieerde groepen, zoals colectivos, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar uiterst beperkte politieke activiteiten, waarvan de meest recente dateert van halverwege 2017, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoekster kon tevens samen met haar kinderen Venezuela op legale wijze verlaten met hun eigen paspoorten, hetgeen eveneens een indicatie is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

Uit de objectieve elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar deelname aan de betogingen in de periode tussen juni of juli 2015 en halverwege 2017 in de deelstaat Portuguesa verbleef. Zo verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de stad Ospino in de deelstaat Portuguesa haar laatste verblijfplaats in Venezuela was en dat zij daar de laatste tien jaren tot aan haar vertrek op 10 november 2018 verbleef (AD CGVS, stuk 8, verklaring DVZ, p. 5, punt 10). Op het CGVS bevestigde verzoekster dat zij de laatste tien tot elf jaar voor haar vlucht in de deelstaat Portuguesa verbleef (AD CGVS, gehoorverslag, p. 3). Dit wordt bevestigd door de schoolrapporten van haar dochters die vermelden dat zij de schooljaren 2015-2016, 2016-2017 en 2017-2018 hebben doorgebracht in een school gelegen in Ospino, deelstaat Portuguesa (AD CGVS, stuk 6, map met documenten). Hoewel verzoekster beweert dat zij na de breuk met haar ex-partner terugkeerde naar haar ouderlijke woning in de stad El Fria, gelegen in de deelstaat Táchira (verzoeksters oorspronkelijke regio van herkomst), legt zij geen enkel stuk voor dat bevestigt dat zij voor haar vertrek uit Venezuela naar de deelstaat Táchira is teruggekeerd en daar heeft verbleven. De commissaris-generaal heeft niettemin verzoeksters situatie onderzocht in het licht van de omstandigheden in de deelstaat Táchira. In deze optiek merkt de Raad op dat de landeninformatie weliswaar aangeeft dat er een hogere prevalentie is van politieel geweld in de deelstaat Táchira (zie supra punt 6), maar uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster deelnam aan betogingen in de deelstaat Táchira noch zijn er indicaties dat zij daar zou worden herkend en geïdentificeerd als opposant.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar uiterst beperkte politieke activiteiten.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

8.3. In zoverre verzoekster een vrees koestert voor het Venezolaanse regime wegens haar verblijf in het buitenland en het gegeven dat ze in België een beschermingsverzoek indiende, verwijst de Raad naar volgende terechte motieven, die door verzoekster ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven: *“In de kantlijn dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, zoals reeds eerder uiteengezet werd.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”

Volledigheidshalve voegt de Raad eraan toe dat het voorgaande wordt bevestigd door de geactualiseerde landeninformatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota. Daarbij wordt benadrukt dat het niet zozeer gaat om de vraag of iemand in het buitenland heeft verbleven en/of asiel heeft gevraagd, maar wel om het profiel dat iemand heeft en de mogelijke dreiging die deze persoon voor de huidige regering vormt (Ambtsbericht, p. 111-114).

8.4. Verzoekster haalt tevens een vrees aan voor huiselijk geweld door haar ex-partner alsook een vrees voor de verschillende gewapende groeperingen en de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de deelstaat Táchira. Daarbij verwijst zij naar de ontvoering en dood van haar moeder en broer in 2010 en de gewapende overval die ze zelf meemaakte.

De Raad stelt vast dat deze gebeurtenissen zich in de familiale sfeer situeren dan wel betrekking hebben op gemeenrechtelijke criminele feiten. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel argument aan dat hierover anders doet denken.

Deze problematieken zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

9.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het

risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

9.3.1. Verzoekster vreest huiselijk geweld door haar ex-partner, de vader van haar kinderen.

Daargelaten de terechte vaststelling dat zij er niet in slaagt de ernst en actualiteit van haar vrees aannemelijk te maken, laat verzoekster bovenal na aan te tonen dat zij zich in het kader van huiselijk geweld niet op de bescherming van de Venezolaanse staat zou kunnen beroepen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 7 en in het bijzonder het besluit dat de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming te weerleggen, gelet op de Venezolaanse context, laag moet worden gezet, rekening houdend met de individuele omstandigheden. Dit geldt des te meer waar uit de UNHCR-nota blijkt dat vrouwen worden getroffen door institutionele en maatschappelijke vooroordelen wanneer zij huiselijk geweld aanklagen.

Verzoekster brengt in haar geval evenwel niet het minste element aan om dit vermoeden van overheidsbescherming te weerleggen.

Gevraagd of zij het huiselijk geweld heeft aangekaart bij de politie, verklaarde verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS dat zij dit niet heeft gedaan omwille van de kinderen: *“Omdat zij mij zeiden, als hem laat gevangen nemen mama vergeef hem toch.”* (AD CGVS, gehoorverslag, p. 10). Hiermee geeft verzoekster in wezen aan dat overheidsbescherming tegen haar ex-partner beschikbaar was, maar dat zij zich op vraag van de kinderen niet op deze overheidsbescherming heeft beroepen.

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster dat zij afzag van het indienen van een klacht omdat zij niet wenste dat haar kinderen geen enkel contact zouden hebben met hun vader. Hoewel begrijpelijk, toont verzoekster met dit betoog niet aan dat in haar geval de Venezolaanse overheid geen bescherming zou kunnen of willen bieden of dat zij daar geen toegang toe heeft, zoals omschreven artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, te meer daar zij als hooggeschoolde en zelfredzame vrouw geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

9.3.2. Verzoekster haalt een vrees aan voor de verschillende gewapende groeperingen en de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de deelstaat Táchira, waarbij zij verwijst naar de ontvoering en dood van haar moeder en broer in 2010 en de gewapende overval die ze zelf meemaakte.

Wat betreft de ontvoering van en moord op verzoeksters moeder en broer, nadat deze geld waren gaan afhalen, blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat deze gebeurtenis de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vlucht uit Venezuela. Deze gebeurtenis vond immers plaats in 2010, dit is meer dan acht jaar voor verzoeksters vertrek uit Venezuela op 10 november 2018 (AD CGVS, gehoorverslag, p. 4). Verder kan verzoekster, ruim acht jaar na de gebeurtenissen, niet met zekerheid zeggen wie de daders waren die haar moeder en broer hebben beroofd en gedood, buiten een vermoeden dat *“het de guerrilla is op de grens met Colombia”* (ibid., p. 8). Later, tijdens het gehoor bij het CGVS, ziet verzoekster in verschillende actoren een mogelijke dader, en denkt zij in de richting van *“de guerrilla, de paramilitairen en de colectivo’s”* (ibid., p. 13). Verzoekster beschrijft niet meer dan dat ze *“vreemde personen”* op de begrafenis van haar moeder en broer zag en kan de daders niet identificeren (ibid., p. 11).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er een onderzoek was naar de moorden, maar dat ook de politie geen richting kon geven over welke daders het ging (ibid., p. 15-16). Verzoekster vertelde nog dat haar meter en andere broer werden gecontacteerd via de telefoon en dit voor de begrafenis van haar moeder en broer waarbij ze werden bedreigd om geen onderzoek te voeren naar wat hun moeder en broer was overkomen. De laatste telefoon had plaats nog voor de lijken van de moeder en broer werden ontdekt en dus nog voor hun begrafenis. Nadien werden de meter en broer niet meer gebeld, wat aannemelijk is aangezien de moeder en broer ondertussen waren teruggevonden (ibid., p. 11-12).

Gelet op deze elementen, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de ontvoering en dood van haar moeder en broer dan ook niet meer dan louter gemeenrechtelijke criminele feiten lijken te zijn, hetgeen verzoekster niet concreet betwist of weerlegt.

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster haar verklaringen bij het CGVS en stelt zij dat hieruit blijkt dat er voldoende aanwijzingen zijn dat de daders van de ontvoering en moord op haar moeder en broer niet-geïsoleerde criminelen zijn maar wel behoren tot een georganiseerde groep die gelinkt kan zijn met Colombia. Verder stelt zij dat er niet wordt betwist dat zij op haar initiatief probeerde om achter de daders van de moord te komen maar dat zij de informatie kreeg dat het gevaarlijk was om haar onderzoek verder te zetten, hetgeen een sterke aanwijzing is dat haar moeder en broer door een gewapende groep werden ontvoerd en vermoord. In de getuigenis van dhr. R.B., gevoegd bij de aanvullende nota van verzoekster, wordt dan weer gesteld dat de moorden werden gepleegd in een context van de vorming van zelfbenoemde paramilitaire criminele groeperingen. Zoals beschreven in punt 6, blijkt uit de landeninformatie dat gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitairen (al dan niet met Colombiaanse banden), zich voornamelijk schuldig maken aan criminele feiten en crimineel geweld, hetgeen dhr. R.B. in zijn getuigenis bevestigt. In zoverre kan worden aangenomen dat de ontvoering en moord op haar moeder en broer werd gepleegd door één van deze gewapende groeperingen, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat heden enkel blijkt dat het om louter gemeenrechtelijke criminele feiten gaat.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster en haar dochters indertijd ook nooit persoonlijk bedreigd of geïsoleerd zijn geweest door een van deze groeperingen (ibid., p. 14). Gelet op de objectieve elementen in het administratief dossier, zoals reeds uiteengezet in punt 8.2., blijkt overigens dat verzoekster zich ten tijde van de moord op haar moeder en broer in januari 2010 niet in de deelstaat Táchira bevond, hetgeen wordt bevestigd door haar verklaringen dat *“naar Táchira gaan voor de begrafenis wilde zeggen tot aan de terminal en tot daar opgehaald worden rechtstreeks naar het huis”* (ibid., p. 9).

Er blijkt ook niet dat verzoekster daarna enig concreet en ernstig probleem meemaakte omwille van de ontvoering van en moord op haar moeder en broer. Zij maakt weliswaar gewag van één incident, met name zou zij eenmaal, drie jaar voor haar gehoor op het CGVS van 24 april 2019 en dus ongeveer tweeënehalf jaar voor haar vertrek uit Venezuela, zijn benaderd door een persoon met een geweer die haar telefoon wou afnemen (ibid., p. 12-13). Gelet op haar eigen verklaringen zou verzoekster ten tijde van dit incident nog in de deelstaat Portuguesa hebben verbleven en was zij enkel occasioneel in de deelstaat Táchira toen het incident plaatsgreep (*“bij een gelegenheid met de kinderen was ik daar”*, ibid., p. 13). Verzoekster verklaarde *“dat het die zelfde mensen kunnen zijn (...) de guerrilla, de paramilitairen en de colectivos, dat zijn niet 1 persoon dat zijn er velen”* (ibid., p. 13). Dit gissen dat het dezelfde mensen zouden kunnen zijn, is vaag, weinig overtuigend en puur hypothetisch. Verzoekster

slaagt er dan ook niet in een verband met de roofmoord op haar moeder en broer aannemelijk te maken. Dit incident lijkt ook hier slechts puur gemeenrechtelijk (crimineel) van aard te zijn.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekster na dit incident nog geruime tijd in Venezuela bleef wonen zonder dat zij problemen had (ibid., p. 13). Haar broer woont tevens tot op heden nog steeds in het ouderlijk huis in de deelstaat Táchira waarbij niet blijkt dat hij enig probleem kent (ibid., p. 5). Het betoog in de aanvullende nota dat zij reeds negatief in het vizier van de gewapende groeperingen is/was gekomen, overtuigt in het licht van wat voorafgaat niet.

Alles samengenomen ontwaart de Raad geen ernstige en concrete aanwijzingen die aannemelijk maken dat verzoekster en haar dochters omwille van de ontvoering van en moord op haar moeder en broer bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) zouden kunnen lopen. Het betoog in het verzoekschrift dat de ontvoering van en moord op de moeder en broer zouden zijn gepleegd door een gewapende groepering, maakt op zich nog niet aannemelijk dat verzoekster en haar dochters om die reden of enige andere reden door een gewapende groepering persoonlijk worden gevisieerd. Uit voormelde criminele feiten kan op zich voor verzoekster en haar dochters, ongeacht of ze al dan niet door gewapende groeperingen werden gepleegd, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele en actuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster verwoordt tijdens haar gehoor bij het CGVS verder een vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Táchira en de verschillende gewapende groeperingen daar aanwezig; een vrees die wordt verscherpt gelet op wat haar familie daar is overkomen. Verzoekster meent dat de guerrilla's of de colectivos haar of haar dochters iets zouden kunnen aandoen doordat zij in het buitenland, met name in België, een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij vreest dat men haar iets kan aandoen omdat men haar in het oog houdt (ibid., p. 16). Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift en aanvullende nota ook de specifieke situatie van haar minderjarige dochters van 15 en 11 jaar oud, en haar vrees voor rekrutering en seksuele uitbuiting.

Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster voor haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Táchira heeft verbleven, merkt de Raad op dat de deelstaat Táchira een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire groeperingen. Hierdoor is er in deze deelstaat dan ook een hogere prevalentie van crimineel geweld waarbij volgende vaststellingen kunnen worden gemaakt. Zo steeg het aantal moorden in 2019 tot 46 per 100.000 inwoners, werden 90% van de geregistreerde misdaden met vuurwapens gepleegd en waren de belangrijkste daders diverse gewapende groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de voormalige FARC-EP, Los Urabeños, Los Rastrojos, Las Aguilas Negras en het FPLN. Daarnaast is er een toenemende aanwezigheid van colectivos in de deelstaat Táchira. Uit de landeninformatie die beide partijen voorleggen, blijkt dat het geweld in deze deelstaat voornamelijk Venezolaanse migranten op weg naar Colombia raakt daar de verschillende criminele en gewapende groeperingen gebruik maken van de aanwezigheid van deze migranten en vluchtelingen om hen te rekruteren of af te persen dan wel hen te gebruiken voor gedwongen arbeid, seksuele uitbuiting of mensenhandel. Vooral vrouwen en kinderen die zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, zoals vrouwelijke migranten, vrouwen uit rurale gebieden of vrouwen in armoede, kunnen vatbaar zijn voor deze illegale praktijken. Ontvoeringen met het oog op mensenhandel komen veelvuldig voor. Ook verdwijningen en moorden doen zich voor. De lokale bevolking wordt eveneens blootgesteld aan crimineel geweld, zoals afpersing of erger. Verder zijn er regelmatige confrontaties tussen deze gewapende groeperingen onderling in de strijd voor controle van de grensovergangen die worden gebruikt voor smokkel en drugshandel. Zo werden op 8 maart 2020 acht mensen gedood in La Fria tijdens een dispuut tussen ELN en colectivos, enerzijds, en Los Rastrojos, anderzijds. Burgers raken soms verwickeld in deze gewapende confrontaties. Bij interne conflicten bij Los Rastrojos werden de vrouwen van verschillende leden rond 18 juni 2019 seksueel misbruikt, gefolterd en gedood. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Er wordt voor het jaar 2020 gewag gemaakt van een stijging van het geweld omdat ELN de paramilitairen in het nauw zouden hebben gedreven. ELN zou in Táchira een de facto overheidsgezag uitoefenen en verder blijkt dat in Táchira een aantal zogenaamde "vredezones" zijn geïnstalleerd, met name in Libertador, Fernández Feo en Uribante, waarbij de Venezolaanse overheid haar gezag in handen van gewapende groeperingen legt. Meer algemeen is de Venezolaanse Staat zo goed als afwezig in de grensregio en zijn de gewapende groeperingen de belangrijkste aanbieders van (illegaal) werk. Gezien de grote economische kwetsbaarheid van de gezinnen in deze streek, verlaten ook meer en meer kinderen de schoolbanken om te kunnen bijdragen aan het gezinsinkomen. Op die

manier raken de kinderen meer betrokken bij de gewapende groeperingen die hen rekruteren voor hun illegale activiteiten (COI Focus “Venezuela. *Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 26, 28-29; EASO, p. 76-94).

Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat de situatie in Táchira problematisch en ernstig is. Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Táchira voornamelijk doelgericht. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld, macht, wraak, enz. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Táchira dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekster is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

Er werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster in het vizier zou zijn gekomen van gewapende groeperingen in de deelstaat Táchira noch is er enige andere concrete indicatie dat zij in het oog wordt gehouden.

Verder is verzoekster geen Venezolaanse migrant die tracht de grens met Colombia over te steken maar was zij een lokale bewoonster van de stad La Fria in Táchira.

Haar dochters waren schoolgaand tot aan het vertrek uit Venezuela en er zijn geen concrete aanwijzingen dat haar dochters hun schoolcarrière niet zouden kunnen verder zetten. Hieronder zal blijken dat verzoekster bij haar terugkeer naar Venezuela niet in een situatie van extreme armoede zal belanden, zodat het risico dat haar dochters de school moeten verlaten en vervolgens worden gerekruteerd door gewapende groeperingen niet aannemelijk wordt gemaakt.

Weliswaar blijkt uit de UNHCR-nota dat vrouwen en meisjes disproportioneel worden getroffen door mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting en dwangarbeid, vooral in gebieden waar niet-overheidsactoren opereren. Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in de deelstaat Táchira dan wel elders in Venezuela een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen. Zoals in de UNHCR-nota zelf wordt benadrukt, is het risico op seksueel geweld afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar dit risicoprofiel in de UNHCR-nota en/of de angst dat “*men*” haar of haar dochters iets zou aandoen, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Uit verzoeksters relaas blijkt dat zij de gebruikelijke maatregelen neemt om in het dagelijkse leven haar veiligheid en die van haar dochters te verzekeren, zoals het zich niet op straat begeven en de kinderen van school halen (AD CGVS, gehoorverslag, p. 9 en 14).

Bovendien, gelet op de individuele omstandigheden van verzoekster, met name haar profiel als hooggeschoolde vrouw, haar zelfredzaamheid, haar financiële en familiale situatie, blijken er verder geen concrete en ernstige indicaties dat zij en haar dochters in de deelstaat Táchira, een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering, mensenhandel, seksuele uitbuiting of gedwongen arbeid door criminele bendes of gewapende groeperingen omwille van hun verblijf in Europa of omwille van de gebeurtenissen in het verleden. Het gegeven dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, gelet op haar overige persoonlijke omstandigheden, niet voldoende om te stellen dat zij zich bij terugkeer in een zodanig kwetsbare positie zal bevinden dat zij en haar dochters vatbaar zullen zijn voor deze illegale praktijken van de gewapende groeperingen of een specifiek doelwit zullen vormen.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de preciaire veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira, er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

Ten overvloede, waar zij aanvoert dat het onwaarschijnlijk is dat de nationale autoriteiten in staat of bereid zouden zijn een bescherming te geven tegen acties van de gewapende groeperingen, blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij na de ontvoering van en moord op haar moeder en broer naar de Policia tecnico justicia is gegaan en het CICPC alsook de militaire politie (AD CGVS, gehoorverslag, p. 8). Verzoekster verwijst naar de krantenartikelen die zij bij het CGVS voorlegde waaruit blijkt dat een

onderzoek door het CICPC werd geopend en dat er forensisch onderzoek van de lijken plaats had (ibid., p. 15). Hieruit blijkt alvast niet dat de politie niets doet, zoals verzoekster elders in haar gehoor beweert.

9.3.3. Verzoekster verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij onderstreept de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien, aanleiding kunnen geven tot onmenselijke of vernederende behandelingen. De commissaris-generaal verwijst hierbij uitgebreid naar de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 van het EVRM.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoekster nog een vrees aanhaalt om te worden besmet met het Covid-19-virus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Venezuela zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

9.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Zoals vermeld in punt 6, kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster voor haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Táchira heeft verbleven, gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In haar aanvullende nota wijst verzoekster erop dat er 1850 doden vielen in de grensregio waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is.

De verzoekende partij stelt op zitting dat willekeurig geweld niet afhankelijk is van het aantal doden maar van allerlei factoren en dat een holistisch onderzoek nodig is. De verzoekende partij brengt met dit loutere betoog evenwel geen concrete elementen aan die tot een ander besluit nopen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

9.5. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

11. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en de identiteit van uw dochters, zoals aangetoond door jullie paspoorten, uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw dochters, staat immers niet ter discussie. Dat uw moeder en broer overleden nadat ze verdwenen in de nasleep van een geldafhaling, zoals ondersteund door de overlijdensaktes en de krantenartikelen die u voorlegt, wordt evenmin betwist. Deze documenten tonen echter niet aan dat u of uw dochters bij terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees op vervolging lopen. De schooldocumenten van u en uw dochters en het bewijs van goed gedrag van uw dochter [A.] hebben geen betrekking op jullie beweerde problemen bij terugkeer naar Venezuela. De documenten*

van de overheid betreffende het vertrek van uw beide dochters uit Venezuela en notariële aktes aangaande de toelating van hun vader hiervoor werpen geenszins een nieuw licht op voorgaande zaken.”

12. In de mate dat verzoekster verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van vijf november tweeduizend twintig door de Verenigde Kamers van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

dhr. S. BODART,	eerste voorzitter,
mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
dhr. G. DE GUCHTENEERE,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. O. ROISIN,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M. MAES,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. POLLET,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. BODART